

Όλοι μοναδικοί

Ο Μικρός Λύκος δεν ήταν σαν τα άλλα ζώα στο Σχολείο του Δάσους. Ήταν εσωστρεφής και λιγότερο ομιλητικός. Συχνά καθόταν σιωπηλός και κοίταζε τον κόσμο γύρω του με έναν τρόπο που οι άλλοι δεν καταλάβαιναν. Οι δυνατοί ήχοι τον ενοχλούσαν και δεν του άρεσαν οι ξαφνικές επαφές. Όταν οι συμμαθητές του μιλούσαν όλοι μαζί, έκλεινε τα μάτια του, έβαζε τα πόδια του πάνω στα αυτιά του και μουρμούριζε τα τραγούδια του για να ηρεμήσει.

Μια μέρα, ενώ τα άλλα ζώα έπαιζαν κυνηγητό γύρω από τις βελανιδιές, ο Λύκος επέλεξε να καθίσει στην άκρη, δίπλα σε μια μικρή λίμνη, με τα μάτια του στραμμένα στον ουρανό.

Η Αλεπού τον είδε από μακριά και σταμάτησε να τρέχει. Στάθηκε χωρίς ανάσα και τον κοίταξε. Όχι, δεν κοίταζε απλώς τα σύννεφα... Φαινόταν να παρακολουθεί κάτι που δεν ήταν ορατό στους άλλους. Τον πλησίασε αθόρυβα και κάθισε δίπλα του.

«Τι βλέπεις;» τον ρώτησε διστακτικά.

«Το ταξίδι της σταγόνας», απάντησε, χωρίς να την κοιτάξει. «Ήρθε από τη λίμνη. Πέρασε μέσα από τα φύλλα και μετά ανέβηκε ψηλότερα. Τώρα μαζεύεται με τις άλλες... Θα γίνουν σύννεφο!»

Η Αλεπού γύρισε και κοίταξε τον ίδιο ουρανό. Δεν είδε καμία σταγόνα, μόνο το σύννεφο. Σε μια στιγμή, χαμογέλασε. Κοίταξε ξανά το σύννεφο και, για πρώτη φορά, φαντάστηκε τη σταγόνα.

«Οι σταγόνες ταξιδεύουν! Αλλά... πώς;» ρώτησε η Αλεπού, εντυπωσιασμένη.

«Σκέφτομαι με εικόνες...», ψιθύρισε.

Αλλά τα περισσότερα ζώα τον κοίταζαν με απορία.

«Παράξενος Λύκος, ε;» ψιθύρισε η Νυχτερίδα.

«Δεν είναι τυπικός λύκος», συμφώνησε η Αρκούδα.

«Δεν μπορεί καν να παίξει!» παρατήρησε ο Κάστορας.

«Φαίνεται εκτός τόπου», κατέληξε με σιγουριά ο Αετός.

Ο Λύκος άκουγε μερικά από αυτά τα σχόλια. Και αυτά που δεν άκουγε, τα ένιωθε. Δε μιλούσε, αλλά τα ένιωθε. Και ένιωθε μόνος.

Μια μέρα, η κυρία Κουκουβάγια, η δασκάλα του Σχολείου του Δάσους, συγκέντρωσε όλα τα ζώα στο μεγάλο ξέφωτο. Από το κλαδί μιας τεράστιας βελανιδιάς, με τα στρογγυλά της γυαλιά και αποφασιστική φωνή, ανακοίνωσε:

«Ο Μεγάλος Διαγωνισμός Σοφίας θα πραγματοποιηθεί σε τρεις μέρες! Όλα τα ζώα πρέπει να χωριστούν σε ομάδες και να ολοκληρώσουν τρεις δοκιμασίες. Η νικήτρια ομάδα θα λάβει το Μεγάλο Ρόδι της Σοφίας!»

Τα ζώα άρχισαν να μαζεύονται σε ομάδες. Στην αρχή, όλοι δίσταζαν να ζητήσουν από τον Λύκο να συμμετάσχει.

«Ίσως προτιμά να είναι μόνος», σκέφτηκε ο Κούνελος.

Καθισμένος κάτω από την αγαπημένη του καστανιά, ο Λύκος ζωγράφισε ένα ρόδι στο χώμα και το κοίταξε. Ήθελε τόσο πολύ να συμμετάσχει. Όχι για να κερδίσει. Απλά ήθελε να είναι μέρος της ομάδας.

Και τότε η Αλεπού τον πλησίασε με θάρρος:

«Γεια σου, Λύκε! Θέλεις να μπεις στην ομάδα;»

«Πώς έτσι;» ρώτησε δειλά, κοιτάζοντας το έδαφος.

«Λοιπόν... Μου είναι δύσκολο να συγκεντρωθώ, αλλά είμαι ενεργητικός και προσεκτικός. ... Έχω παρατηρήσει ότι έχεις έναν μοναδικό τρόπο σκέψης! Και αυτό μπορεί να είναι χρήσιμο!» απάντησε η Αλεπού.

Τα μάτια του άναψαν με μια άγνωστη λάμψη και ένα αμυδρό χαμόγελο εμφανίστηκε στο πρόσωπό του. Το ήξερε, αλλά αυτή ήταν η πρώτη φορά που κάποιος από τους συμμαθητές του εκτιμούσε τον τρόπο με τον οποίο έβλεπε τον κόσμο!

«Η αλήθεια είναι... ότι όλοι έχουμε κάτι μοναδικό. Αυτό μπορεί να είναι η δύναμή μας!» συνειδητοποίησε ο Κούνελος. «Χωρίς αμφιβολία, δεν υπάρχουν πιο γρήγορα πόδια από τα δικά μου... Αλλά εσύ, Χελώνα,... μαθαίνεις με τον δικό σου ρυθμό, έχεις υπομονή, επιμονή και μέθοδο.»

«Βλέπω τον κόσμο μέσα από τους ήχους, τις μυρωδιές και την αίσθηση της αφής μου», είπε με αυτοπεποίθηση ο Τυφλοπόντικας.

Και έτσι, ο Λύκος, η Αλεπού, ο Κούνελος, η Χελώνα και ο Τυφλοπόντικας αποφάσισαν να ενώσουν τις δυνάμεις τους και να δημιουργήσουν την ομάδα «Όλοι μοναδικοί».

Ο Αετός, η Αρκούδα, το Ελάφι, η Νυχτερίδα και ο Κάστορας ήταν η «Φοβερή ομάδα». Ο Αετός ήταν ο ηγέτης, ο πρώτος σε όλα. Η Αρκούδα ήταν η οργανωτική, που πίστευε ότι η πειθαρχία και το πρόγραμμα ήταν απαραίτητα

για την επιτυχία. Το Ελάφι ήταν γρήγορο και ευγενικό, απέφευγε τις συγκρούσεις και αγαπούσε την αρμονία. Ο Κάστορας, με τα δυνατά δόντια και τα επιδέξια χέρια του, μπορούσε να φτιάξει τα πάντα. Η Νυχτερίδα είχε ισχυρή διαίσθηση και μπορούσε να βοηθήσει την ομάδα να σκεφτεί εναλλακτικά.

Και έφτασε η μέρα του διαγωνισμού.

Η πρώτη πρόκληση ήταν ο λαβύρινθος. Ο κανόνας ήταν απλός: έπρεπε να βρουν την έξοδο χωρίς να χρησιμοποιούν την όρασή τους.

«Ευτυχώς που δεν έχουμε τη Χελώνα στην ομάδα μας! Θα αργούσαμε πολύ αν έπρεπε να την περιμένουμε. Θα βρούμε την έξοδο σε χρόνο ρεκόρ!»
ψιθύρισε ο Αετός συνωμοτικά.

«Δεν ξέρω πώς θα τα πάνει», πρόσθεσε η Αρκούδα.

«Αλλά θα είναι διασκεδαστικό να τους βλέπουμε να μπερδεύονται!», είπε ο Κάστορας, γελώντας ειρωνικά.

Οι ομάδες παρατάχθηκαν στην είσοδο του λαβυρίνθου. Η ατμόσφαιρα ήταν γεμάτη προσδοκία. Και έτσι, η πρόκληση ξεκίνησε.

Ο Τυφλοπόντικας ανέλαβε να οδηγήσει τα μέλη της ομάδας «Όλοι μοναδικοί» - δεν μπορούσε να δει, αλλά μπορούσε να ακούσει και να αισθανθεί τα πάντα. Το στάξιμο του νερού, την αίσθηση του ανέμου στο πρόσωπό του, τους διαφορετικούς ήχους ανάλογα με το αν υπήρχε εμπόδιο μπροστά, τα βήματα κάθε ζώου...

«Από κει! Νιώθω τον άνεμο σε εκείνο το πέρασμα!»

Η πάντα ενεργητική Αλεπού άρχισε να πηγαινοέρχεται για να ελέγξει τη διαδρομή.

«Ο τυφλοπόντικας έχει δίκιο... οκτώ βήματα από εδώ, υπάρχει ένα άνοιγμα στα δεξιά».

Οι οδηγίες τους μετατράπηκαν σε εικόνες στο μυαλό του Λύκου, ο οποίος χρησιμοποιούσε το ραβδί του για να σχεδιάσει έναν απτό χάρτη της διαδρομής στο έδαφος.

«Αν έχετε πρόβλημα, πατήστε τα σημάδια», τους προέτρεψε.

«Δεν με πειράζει να μείνω τελευταίος και να προσέχω ώστε κανένας από εμάς να μη μείνει πίσω. Πρέπει να μείνουμε όλοι μαζί», πρότεινε η Χελώνα.

«Θα μείνω μαζί σου, έτσι δεν θα μείνεις πολύ πίσω», της είπε ο Κούνελος.

Κινούνταν αργά και είχαν μείνει πολύ πίσω, αλλά είχαν βρει τον δικό τους σταθερό ρυθμό.

Η «Φοβερή ομάδα» μπήκε στον λαβύρινθο τρέχοντας και φωνάζοντας οδηγίες ο ένας στον άλλον. Κατέληξαν να μπερδευτούν.

«Πρέπει να βασιστούμε στις άλλες μας αισθήσεις για να βρούμε το σωστό μονοπάτι», πρότεινε ο Αρκούδος.

«Είναι χάσιμο χρόνου... Έχω πετάξει πάνω από τον λαβύρινθο αρκετές φορές... Το μονοπάτι είναι στο μυαλό μου... Ακολουθήστε με! Μόνο εγώ μπορώ να μας οδηγήσω κατευθείαν στην έξοδο!», είπε αποφασιστικά ο Αετός.

Η ομάδα τον ακολούθησε. Πλησίασαν γρήγορα την έξοδο, αλλά τελικά συνάντησαν έναν αδιαπέραστο τοίχο από θάμνους που εμπόδιζε τον δρόμο τους.

«Φαινόταν πιο εύκολο από ψηλά», παραδέχτηκε ο Αετός.

«Το ήξερα... Τώρα πρέπει να γυρίσουμε πίσω!», είπε θυμωμένα η Αρκούδα.

«Δεν ξέρουμε καν πού είναι το «πίσω»», συνειδητοποίησε ο Κάστορας.

«Ας το δούμε με πιο ήρεμο μάτι», πρότεινε το Ελάφι.

«Ακούστε... η φωνή μου σε αυτό το σημείο αντηχεί... Ας ακολουθήσουμε την ηχώ...!» πρότεινε η Νυχτερίδα.

«Από εδώ! Γρήγορα! Πρέπει να φτάσουμε πρώτοι!» είπε ο Αετός.

Τελικά, έφτασαν σε ένα άνοιγμα με τρεις διαδρομές.

«Να χωριστούμε για να το βρούμε πιο γρήγορα;» είπε ο Κάστορας.

«Δεν θα περιπλανηθώ εκεί μέσα χωρίς λόγο!» φώναξε ο Αετός, κουνώντας τα φτερά του εκνευρισμένος. «Ας τελειώνουμε με αυτό... Πάμε δεξιά!»

«Ακούω βήματα από την αντίθετη πλευρά. Είναι οι άλλοι... Πλησιάζουν! Πρέπει να πάμε αριστερά», είπε με σιγουριά η Αρκούδα.

«Πρέπει να πάρουμε μια απόφαση όλοι μαζί», είπε το Ελάφι με ήρεμη φωνή.

«Και η δική μου είναι η σωστή!», επέμεινε πεισματικά ο Αετός.

«Το μονοπάτι της σιωπής κρύβει μια παγίδα», τον προειδοποίησε η Νυχτερίδα.

Ακολούθησε μια στιγμή που κανείς δε μίλησε...

Ο Αετός αποφάσισε να εμπιστευτεί τη Νυχτερίδα και την Αρκούδα: «Ας πάμε αριστερά».

Μετά από τρεις στροφές, η ομάδα έφτασε επιτέλους στην έξοδο.

Ξαφνιάστηκαν όταν είδαν την ομάδα «Όλοι μοναδικοί» να τους περιμένει...

Είχαν βγει από τον λαβύρινθο... πρώτοι!

«Δεν πίστευα ότι θα τα καταφέρετε. Ήσασταν τυχεροί!», είπε ο Αετός.

«Ήμασταν ενωμένοι!», τον διόρθωσε η Χελώνα.

Στη δεύτερη πρόκληση, η κυρία Κουκουβάγια τους έδωσε έναν γρίφο: «Έχετε τρία δοχεία - ένα 5 λίτρων, ένα 3 λίτρων και ένα 8 λίτρων. Πώς θα μετρήσετε ακριβώς 4 λίτρα νερό;»

Για κάποιο διάστημα, ο Λύκος παρέμεινε σιωπηλός. Τον είδαν να περιφέρεται γύρω από τα δοχεία, να τα κοιτάζει λοξά και να μουρμουρίζει.

«Απλά δώστε του χρόνο...», ψιθύρισε η Χελώνα στους άλλους.

Ξαφνικά, ο Λύκος είπε:

«Πρώτα, θα γεμίσουμε το δοχείο των 5 λίτρων. Θα αδειάσουμε τα 3 λίτρα στο μικρό δοχείο και θα μείνουν 2 λίτρα. Αδειάζουμε το δοχείο με τα 3 λίτρα και το ξαναγεμίζουμε με τα 2 λίτρα που έχουν μείνει».

Η σκέψη του Λύκου πήρε αμέσως μορφή στο μυαλό του Τυφλοπόντικα, ο οποίος συμπλήρωσε:

«Μετά γεμίζουμε ξανά το δοχείο των 5 λίτρων και αδειάζουμε στο δοχείο των 3 λίτρων όσο νερό μπορεί να χωρέσει».

«Αυτό είναι 1 λίτρο...», υπολόγισε γρήγορα ο Κούνελος.

Η Αλεπού, που περπατούσε μπρος-πίσω ανάμεσα στα δοχεία όλη την ώρα, φώναξε θριαμβευτικά: «Στο τέλος, θα έχουν μείνει ακριβώς 4 λίτρα στο δοχείο των 5 λίτρων!»

Ήταν σωστό.

Η ομάδα τα κατάφερε για άλλη μια φορά και όλοι κοίταζαν τον Λύκο με θαυμασμό. Η ιδέα είχε γεννηθεί στο μυαλό του.

Τα μέλη της άλλης ομάδας αναρωτήθηκαν: «Πώς μπόρεσες να τα σκεφτείς όλα αυτά;»

«Απλά παρακολουθούσα το νερό να κινείται στα δοχεία», απάντησε ταπεινά ο Λύκος.

«Το μυαλό του λειτουργεί με εικόνες!», πρόσθεσε η Αλεπού.

«Το μυαλό μου λειτουργεί με αριθμούς... Και αυτό είναι μαθηματικά... Αφήστε το σε μένα!» φώναξε θριαμβευτικά ο Αετός.

«Αλλά χρειαζόμαστε ένα σχέδιο... Ας γράψουμε τουλάχιστον τα βήματα που θα ακολουθήσουμε», είπε η Αρκούδα.

«Χρειαζόμαστε δράση, όχι σκέψη», διαφώνησε ο Κάστορας.

«Αν το κάνουμε σωστά, θα το νιώσουμε. Το νερό θα σταματήσει ακριβώς όταν πρέπει», είπε η Νυχτερίδα.

«Όλες οι απόψεις έχουν νόημα», είπε το Ελάφι ήρεμα.

Ο Αετός την κοίταξε σιωπηλά. Είχε δίκιο. Ο καθένας προσφέρει κάτι χρήσιμο, αλλά μόνο αν συνεργαστούν όλοι μαζί θα αποδώσει.

«Ας μην χάνουμε άλλο χρόνο. Ίσως βρούμε τη λύση... καθώς προχωράμε. Εκτός από το ότι... Δεν έχω ιδέα πώς να ξεκινήσω», παραδέχτηκε.

«Θα μπορούσαμε να ξεκινήσουμε γεμίζοντας το 3λιτρο και αδειάζοντάς το στο 5λιτρο», πρότεινε ο Νυχτερίδας.

Ο Αρκούδος κατέγραψε και εκτέλεσε την οδηγία, συμπληρώνοντας:

«Υπάρχει χώρος για δύο ακόμη λίτρα στο 5λιτρο».

«Θα επαναλάβω τη διαδικασία... Τώρα το δοχείο των 5 λίτρων είναι γεμάτο και έχει μείνει 1 λίτρο στο δοχείο των 3 λίτρων», ανακοίνωσε ο Κάστορας.

«Τώρα αδειάστε το 1 λίτρο στο δοχείο των 8 λίτρων, γεμίστε το δοχείο των 3 λίτρων και προσθέστε το...!», είπε ο Αετός με λαμπερά μάτια.

«Αυτό είναι! 4 λίτρα στο δοχείο των 8 λίτρων!», φώναξε ενθουσιασμένο το Ελάφι.

«Είχες δίκιο, πέντε μυαλά δουλεύουν καλύτερα από ένα», της είπε ο Αετός.

«Και οι δύο ομάδες ολοκλήρωσαν την αποστολή! Προχωράμε στην τελική δοκιμασία. Εδώ δεν υπάρχουν γρίφοι ή εμπόδια... δεν υπάρχει σωστό ή λάθος», είπε η κυρία Κουκουβάγια με αιγισματικό τόνο, οδηγώντας τους σε μια σπηλιά όπου υπήρχε ένας καθρέφτης. «Κάθε ομάδα πρέπει να σταθεί

μπροστά του και να απαντήσει ειλικρινά: «Τι βλέπετε όταν κοιτάζετε τον εαυτό σας;»

«Ο Καθρέφτης της Αλήθειας!» φώναξε ο Κούνελος. «Έχω διαβάσει γι' αυτόν στο Μεγάλο Βιβλίο του Δάσους».

«Ο Καθρέφτης της Αλήθειας μας!» σχολίασε εύστοχα η Αλεπού.

Τα μέλη της «Φοβερής ομάδας» τους προσπέρασαν βιαστικά και στάθηκαν μπροστά στον καθρέφτη.

«Είμαι δυνατός και οργανωτικός!» είπε ο Αρκούδος.

«Τι όμορφη και ευγενική ελαφίνα!»

«Ένας ηγέτης γεννήθηκε!» φώναξε ο Αετός.

«Ο καλύτερος οικοδόμος», είπε ο Κάστορας.

«Ήσυχη δύναμη!» είπε με αυτοπεποίθηση η Νυχτερίδα.

Η κυρία Κουκουβάγια δεν είπε τίποτα. Απλώς έγραφε σημειώσεις στο σημειωματάριό της.

Στη συνέχεια, η ομάδα «Όλοι Μοναδικοί» στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη.

Ο Λύκος κοίταξε διστακτικά: «Βλέπω νέους φίλους».

Η Αλεπού πρόσθεσε: «Βλέπω μια ομάδα χτισμένη με αυτοπεποίθηση στη μοναδικότητα».

Η Χελώνα είπε: «Λέξεις που δεν μπορώ να διαβάσω, να γράψω ή να συλλαβίσω... δύσκολο να εξηγήσω ή ακόμα και να καταλάβω... Σήμερα τις ένιωσα!»

Ο Τυφλοπόντικας χαμογέλασε: «Δεν βλέπω, αλλά νιώθω. Και νιώθω ότι ανήκω εδώ».

Η κυρία Κουκουβάγια έκλεισε το σημειωματάριο, χαμογέλασε με ικανοποίηση και ανακοίνωσε: «Το Ρόδι της Σοφίας απονέμεται στην ομάδα «Όλοι Μοναδικοί! Δεν κερδίσατε επειδή είχατε δίκιο σε όλα. Κερδίσατε επειδή αποδεχτήκατε ο ένας τον τρόπο σκέψης του άλλου. Και δεν προσπαθήσατε να αλλάξετε τους άλλους για να ταιριάζουν σε εσάς. Δημιουργήσατε χώρο για να ταιριάζουν όλοι μαζί!»

Το δάσος έμεινε σιωπηλό για μια στιγμή, και μετά όλοι ξέσπασαν σε χειροκροτήματα.

Ο Αετός έσκυψε το βλέμμα. «Δε μου αρέσει να χάνω... Νόμιζα ότι πετώντας μόνος μου θα έφτανα πρώτος. Αλλά τελικά, όταν πετάς μαζί με άλλους, φτάνεις πιο μακριά, όπως έκανες εσύ!» παραδέχτηκε.

«Σκέφτηκα κάθε πιθανή λύση, αλλά δεν σκέφτηκα... ότι ο τρόπος σκέψης του καθενός είναι μοναδικός - και πολύτιμος», παραδέχτηκε η Αρκούδα.

«Μου δείξατε πώς να... αξιοποιώ τις ιδέες των άλλων. Αυτό έχει δύναμη», πρόσθεσε ο Κάστορας.

«Δεν είχα την υπομονή να σας καταλάβω. Είστε φοβεροί!», είπε με θαυμασμό το Ελάφι.

«Μοναδικοί», επισήμανε η Νυχτερίδα.

«Είμαστε ΟΛΟΙ ΜΟΝΑΔΙΚΟΙ!», κατέληξε η κυρία Κουκουβάγια.

Και η μοναδικότητά μας δεν είναι το πρόβλημα που πρέπει να λύσουμε. Είναι η λύση που πρέπει να ανακαλύψουμε.

Με τη συγχρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Iéargas

Με τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι απόψεις και οι γνώμες που διατυπώνονται εκφράζουν αποκλειστικά τις απόψεις των συντακτών και δεν αντιπροσωπεύουν κατ'ανάγκη τις απόψεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού (ΕΑΧΕΑ). Η Ευρωπαϊκή Ένωση και ο ΕΑΧΕΑ δεν μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για τις εκφραζόμενες απόψεις.